

Leo Trotskij

Inget förtroende för regeringen Negrín ¹

24 januari 1940

Shachtman kräver, som vi redan sett, enträget att vi anför tidigare fall: när och var har oppositionens ledare tidigare uppenbart småborgerlig opportunistisk? Det svar som jag redan gett honom på denna punkt måste här utökas med två brev som vi skickade varandra i frågan om defensivism och defensivismens metoder i samband med händelserna i den spanska revolutionen. Den 18 september 1937, skrev Shachtman till mig:

... Du säger, "Om vi hade en medlem i Cortes skulle han rösta mot Negríns militärbudget". Såvida detta inte är en typografisk miss så tycks det oss vara en non-sequitur. Om, som vi alla hävdar, *ett element av imperialistiskt krig* för närvarande inte är förhärskande i den spanska kampen, och om istället det avgörande elementet fortfarande är kampen mellan den förtvinande borgerliga demokratin, med allt det innebär, å ena sidan, och fascismen å den andra, och vidare om vi blir tvingade att militärt bistå kampen mot fascismen, kan vi inte förstå hur det kan vara möjligt att rösta mot militärbudgeten i Cortes ... Om en bolsjevik-leninist på Huescafronten tillfrågades av en socialistisk kamrat varför hans representant i Cortes röstade mot Negríns förslag att avdela en miljon pesetas för inköp av gevär till fronten, vad skulle då denna bolsjevik-leninist svara? Det tycks oss inte som om han skulle ha ett verkningsfullt svar ... (Min kursivering.)

Detta brev slog mig med häpnad. Shachtman var villig att uttrycka sitt förtroende för negrinregeringen på den rent negativa grunden att "ett element av imperialistiskt krig" inte är förhärskande i Spanien.

Den 20 september 1937, svarade jag Shachtman:

Att rösta för negrinregeringens militärbudget innebär att rösta för hans *politiska* förtroende ... Att göra det vore ett brott. Hur förklarar vi vår röst för de anarkistiska arbetarna? Helt enkelt: Vi har inte det minsta förtroende för denna regerings förmåga att leda kriget och säkra segern. Vi anklagar denna regering för att beskydda de rika och utarma de fattiga. Denna regering måste krossas. Så länge vi inte är starka nog att ersätta den, kämpar vi under dess ledning. Men närhelst vi har tillfälle uttrycker vi öppet vårt misstroende mot den: det är den enda möjligheten att *politiskt* mobilisera massorna mot denna regering och att förbereda dess störtande. Varje alternativ politik vore ett förräderi mot revolutionen.

Tonen i mitt svar återspeglar bara matt ... den förvåning som Shachtmans opportunistiska inställning frambringade inom mig. Isolerade misstag är naturligtvis oundvikliga, men idag, två och ett halvt år senare, hamnar denna korrespondens i ett nytt ljus. Eftersom vi försvarar borgerlig demokrati mot fascism, resonerar Shachtman, kan vi därför inte vägra den borgerliga regeringen vårt förtroende. När man tillämpar detta teorem på SSSR omvandlas det till sin motsats – eftersom vi inte kan ge kremlregeringen vårt förtroende, kan vi inte försvara arbetarstaten. Pseudoradikalism är också i detta fall bara opportunistens baksida.

Översättning: Jan-Christer Hamberg och Bengt E R Johansson

¹ Utdrag ur [Till marxismens försvar](#)